

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 16 marca 2010 r.*

W sprawie C-325/08

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Cour de cassation (Francja) postanowieniem z dnia 9 lipca 2008 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 lipca 2008 r., w postępowaniu:

Olympique Lyonnais SASP

przeciwko

Olivierowi Bernardowi,

Newcastle UFC,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, K. Lenaerts i P. Lindh, prezesi izb, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, P. Küris, E. Juhász, A. Borg Barthet i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: M.A. Gaudissart, kierownik wydziału,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 maja 2009 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Olympique Lyonnais SASP przez J.J. Gatineau, avocat,
- w imieniu Newcastle UFC przez adwokatów SCP Celice-Blancpain-Soltner,
- w imieniu rządu francuskiego przez G. de Bergues'a oraz A. Czubinski, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu włoskiego przez I. Bruni, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez C.M. Wissels oraz M. de Gravego, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez S. Ossowskiego, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez D.J. Rhee, barrister,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez M. Van Hoofa oraz G. Rozeta, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 39 WE.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Olympique Lyonnais SASP (zwanego dalej „Olympique Lyonnais”) a O. Bernardem, zawodowym piłkarzem, oraz Newcastle UFC, klubem prawa angielskiego, dotyczącego zapłaty przez tych ostatnich odszkodowania z powodu jednostronnego naruszenia przez O. Bernarda ciągłych na nim obowiązków wynikających z art. 23 Charte du football professionnel pour la saison 1997–1998 de la Fédération française de football (karty zawodowej gry w piłkę nożną francuskiego krajowego związku piłki nożnej, obowiązującej w sezonie 1997–1998, zwanej dalej „kartą”).

Ramy prawne

Prawo krajowe

- 3 W chwili wystąpienia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy przed sądem krajowym zatrudnianie piłkarzy regulowała we Francji karta, posiadająca status umowy zbiorowej. Zawarty w tytule III rozdział IV karty dotyczył kategorii piłkarzy określanej mianem „joueurs espoir” – obiecujących graczy, mianowicie graczy będących w wieku 16–22 lat, zatrudnianych na podstawie umowy na czas określony w charakterze piłkarzy szkolonych przez zawodowy klub.
- 4 Karta zobowiązywała obiecującego gracza, w sytuacji gdy klub, który go wyszkolił, zaproponował mu po zakończeniu okresu szkoleniowego podpisanie pierwszej umowy w charakterze zawodowego piłkarza z tym właśnie klubem, do jej zawarcia. W tym kontekście art. 23 karty, w wersji obowiązującej w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy przed sądem krajowym, przewidywał:

„[...]”

Z chwilą zwykłego wygaśnięcia umowy [z obiecującym graczem] klub ma prawo domagać się od drugiej strony zawarcia z nim umowy w charakterze zawodowego piłkarza.

[...]”

- 5 Karta nie zawierała uregulowania kwestii odszkodowań na rzecz klubu, który piłkarza wyszkolił, na wypadek gdyby na końcu okresu szkoleniowego gracz odmówił podpisania z tym klubem umowy w charakterze zawodowego piłkarza.
- 6 W takiej sytuacji klub szkoleniowy dysponował jednak możliwością wytoczenia przeciwko obiecującemu graczowi powództwa na podstawie art. L. 122-3-8 francuskiego kodeksu pracy z tytułu naruszenia ciężących na nim obowiązków umownych wynikających z art. 23 karty w celu uzyskania zasądzenie od tego gracza odszkodowania. Artykuł L. 122-3-8 francuskiego kodeksu pracy, w brzmieniu obowiązującym w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy przed sądem krajowym, stanowił:

„Umowa o pracę zawarta na czas określony może zostać wcześniej rozwiązana wyłącznie za porozumieniem stron lub w przypadku poważnego naruszenia obowiązków lub w wyniku działania siły wyższej.

[...]

W przypadku rozwiązania umowy przez pracownika pracodawcy przysługuje prawo do odszkodowania odpowiadającego poniesionej szkodzi.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 7 W 1997 r. O. Bernard podpisał na trzy sezony, ze skutkiem od dnia 1 lipca, umowę z francuskim klubem piłkarskim Olympique Lyonnais w charakterze obiecującego gracza.

- 8 Przed wygaśnięciem tej umowy Olympique Lyonnais zaproponował O. Bernardowi podpisanie umowy w charakterze piłkarza zawodowego na okres roku, począwszy od dnia 1 lipca 2000 r.
- 9 O. Bernard odmówił podpisania tej umowy, jednakże w sierpniu 2000 r. podpisał umowę w charakterze piłkarza zawodowego z angielskim klubem Newcastle UFC.
- 10 Dowiedziawszy się o tej umowie Olympique Lyonnais pozwał O. Bernarda przed conseil de prud'hommes de Lyon (sąd pracy w Lyonie), domagając się zasądzenia odszkodowania solidarnie od niego i od Newcastle UFC. Kwota, której domagał się klub, wynosiła 53 357,16 EUR – co, zgodnie z postanowieniem odsyłającym, odpowiadało wynagrodzeniu, które O. Bernard otrzymałby w ciągu roku, gdyby podpisał umowę zaproponowaną mu przez Olympique Lyonnais.
- 11 Conseil de prud'hommes uznał, że O. Bernard jednostronnie zakończył umowę i zasądził od niego oraz Newcastle UFC solidarnie wypłacenie Olympique Lyonnais odszkodowania w wysokości 22 867,35 EUR.
- 12 Cour d'appel de Lyon (sąd apelacyjny w Lyonie) uchylił ten wyrok. Uznał on w istocie, że zobowiązanie piłkarza do podpisania na końcu okresu szkoleniowego umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem, który go wyszkolił, zawiera w sobie również wynikający z niego zakaz podpisania przez tego gracza umowy z klubem innego państwa członkowskiego, co stanowi naruszenie art. 39 WE.
- 13 Olympique Lyonnais odwołał się od wyroku wydanego przez Cour d'appel de Lyon.

- 14 Cour de cassation (sąd kasacyjny) uważa, że art. 23 karty z formalnego punktu widzenia nie zakazuje młodemu graczowi podpisania umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, ale przepis ten skutkuje uniemożliwieniem tego lub zniechęceniem go do tego, gdyż naruszenie tego przepisu może doprowadzić do zasądzenia od niego odszkodowania.
- 15 Cour de cassation podkreśla, że spór przed sądem krajowym wskazuje na trudność związaną z interpretacją art. 39 WE, ponieważ podnosi on kwestię, czy takie ograniczenie może zostać uzasadnione celem polegającym na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych, który wynika z wyroku z dnia 15 grudnia 1995 r. w sprawie C-415/93 Bosman, Rec. s. I-4921.
- 16 W tych okolicznościach Cour de cassation postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) [...] Czy zasada swobody przepływu pracowników ustanowiona w [art. 39 WE] stoi na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym zawodnik klasy »joueur espoir«, który po zakończeniu okresu szkoleniowego podpisuje umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, może być zobowiązany do zapłacenia odszkodowania?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej – czy konieczność wspierania naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych stanowi uzasadniony cel lub zalicza się do nadrzędnych względów interesu ogólnego mogących uzasadnić takie ograniczenie?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 17 Za pomocą tych pytań, które należy zbadać łącznie, sąd krajowy pyta w istocie, czy uregulowanie, zgodnie z którym obiecujący gracz ryzykuje zasądzenie od niego odszkodowania, jeśli po zakończeniu szkolenia podpisze on umowę w charakterze zawodowego piłkarza nie z klubem, który go wyszkolił, lecz z klubem innego państwa członkowskiego, stanowi ograniczenie w rozumieniu art. 45 TFUE i czy w danym wypadku ograniczenie to uzasadnia konieczność wspierana naboru i szkolenia młodych piłkarzy.

Uwagi przedłożone Trybunałowi

- 18 Zdaniem Olympique Lyonnais art. 23 karty nie stanowi przeszkody dla efektywnego swobodnego przepływu obiecującego gracza, ponieważ może on, tylko i wyłącznie pod warunkiem zapłaty na rzecz swojego klubu odszkodowania, swobodnie podpisać umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego.
- 19 Newcastle UFC, rządy francuski, włoski, niderlandzki, rząd Zjednoczonego Królestwa oraz Komisja Europejska podnoszą natomiast, że uregulowanie takie jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym stanowi ograniczenie swobodnego przepływu pracowników, które jest co do zasady zakazane.
- 20 Na wypadek gdyby orzeczone zostało, że art. 23 karty stanowi przeszkodę dla swobodnego przepływu obiecującego gracza, Olympique Lyonnais uznaje, w oparciu o ww. wyrok w sprawie Bosman, że przepis ten jest uzasadniony przez konieczność wspierana naboru i szkolenia młodych piłkarzy, ponieważ jego jedynym celem jest umożliwienie klubowi realizującemu szkolenie odzyskania kosztów, które poniósł w związku z tym szkoleniem.

- 21 Newcastle UFC podnosi natomiast, że w ww. wyroku w sprawie Bosman wszelkie „odszkodowanie za szkolenie” zostało wyraźnie uznane za ograniczenie niezgodne z zasadą swobodnego przepływu pracowników, ponieważ nabór i szkolenie młodych graczy nie stanowi nadrzędnego względu interesu ogólnego, mogącego uzasadnić takie ograniczenie. Newcastle UFC twierdzi ponadto, że zgodnie ze spornym uregulowaniem wysokość odszkodowania jest określana w oparciu o arbitralne kryteria, które nie są znane z wyprzedzeniem.
- 22 Rządy francuski, włoski, niderlandzki, rząd Zjednoczonego Królestwa oraz Komisja Europejska twierdzą, że fakt wspierania naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych stanowi, zgodnie z ww. wyrokiem w sprawie Bosman, słuszny cel.
- 23 Rząd francuski podnosi jednak ponadto, że w świetle uregulowania spornego w postępowaniu przed sądem krajowym wysokość odszkodowania, jakiego mógłby domagać się klub, który wyszkolił piłkarza, nie jest obliczana stosownie do poniesionych kosztów szkolenia, lecz stosownie do szkody poniesionej przez klub. Takie uregulowanie nie odpowiada, zdaniem rządu Zjednoczonego Królestwa, wymogom proporcjonalności.
- 24 Rząd włoski uznaje, że system odszkodowawczy może być uważany za środek proporcjonalny dla osiągnięcia celu polegającego na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy, jeśli wysokość odszkodowania jest określana na podstawie dokładnie określonych parametrów i obliczana stosownie do obciążenia poniesionego przez klub, który wyszkolił pisarza. Rząd ten podkreśla, że możliwość domagania się „odszkodowania za szkolenie” ma szczególne znaczenie dla małych klubów, które mają ograniczoną strukturę oraz dysponują ograniczonym budżetem.
- 25 Rządy francuski, włoski, rząd Zjednoczonego Królestwa oraz Komisja Europejska odwołują się ponadto do regulaminu Międzynarodowej Federacji Piłki Nożnej (FIFA) w sprawie statusu i transferu zawodników, który wszedł w życie w roku 2001, a więc po czasie wystąpienia okoliczności istotnych dla sprawy przed sądem krajowym. Regulamin ten zawiera przepisy dotyczące obliczania wysokości „odszkodowania za szkolenie”, które stosują się do sytuacji, w których na końcu okresu szkoleniowego

w klubie jednego państwa członkowskiego gracz podpisuje umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego. Przepisy te są, zdaniem rządu francuskiego, rządu Zjednoczonego Królestwa oraz Komisji Europejskiej, zgodne z zasadą proporcjonalności.

- 26 Rząd niderlandzki wskazuje, w bardziej ogólny sposób, że istnieją względy interesu ogólnego, związane z celami szkoleniowymi, mogące uzasadnić uregulowanie, zgodnie z którym pracodawca, który oferuje szkolenie pracownikowi, może wymagać od tego pracownika, aby pozostał on u niego zatrudniony, bądź jeśli odejdzie, domagać się od niego odszkodowania. Rząd ten uważa, że odszkodowanie, aby być proporcjonalne, musi spełniać dwa wymogi, a mianowicie z jednej strony wypłacana kwota musi być obliczana stosownie do wydatków poniesionych przez pracodawcę na szkolenie, a z drugiej strony pod uwagę musi być brane to, w jakim zakresie i przez jaki okres czasu pracodawca może czerpać zyski ze szkolenia.

Ocena Trybunału

W przedmiocie istnienia ograniczenia swobodnego przepływu pracowników

- 27 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w kontekście celów Unii Europejskiej uprawianie sportu jest przedmiotem prawa Unii tylko w takim zakresie, w jakim uznaje się je za działalność gospodarczą (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 73; wyrok z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie C-519/04 P Meca-Medina i Majcen przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-6991, pkt 22).
- 28 W ten oto sposób gdy działalność sportowa ma charakter odpłatnego świadczenia pracy lub świadczenia usług za wynagrodzeniem, co ma miejsce w przypadku działalności sportowej wykonywanej przez półzawodowców lub zawodowców, zostaje ona w szczególności objęta zakresem stosowania art. 45 TFUE i nast. lub art. 56 TFUE

i nast. (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Meca-Medina i Majcen przeciwko Komisji, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że działalność zarobkowa O. Bernarda należy do zakresu zastosowania art. 45 TFUE.

30 Następnie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 45 TFUE nie tylko reguluje działalność władz publicznych, ale obejmuje również przepisy o innym charakterze, zmierzające do uregulowania w sposób zbiorowy pracy najemnej (zob. ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Warunki pracy w poszczególnych państwach członkowskich są regulowane albo za pomocą przepisów ustawodawczych lub wykonawczych, albo poprzez układy zbiorowe lub inne akty zawarte lub przyjęte przez osoby prywatne. Ograniczenie zakazów przewidzianych przez art. 45 TFUE do aktów władzy publicznej może zatem stworzyć sytuację nierówności w odniesieniu do ich stosowania (zob. ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 84).

32 W niniejszej sprawie z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że karta ma charakter krajowej umowy zbiorowej, tak że należy ona do zakresu zastosowania art. 45 TFUE.

33 W końcu jeżeli chodzi o to, czy uregulowanie krajowe takie jak to będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym stanowi ograniczenie w rozumieniu art. 45 TFUE, trzeba przypomnieć, że ogół przepisów traktatu FUE dotyczących

swobodnego przepływu osób służy ułatwieniu obywatelom Wspólnoty wykonywania wszelkiego rodzaju działalności zawodowej na obszarze Wspólnoty oraz stoi na przeszkodzie działaniom, które mogłyby stawiać ich w niekorzystnej sytuacji, gdyby pragnęli oni wykonywać działalność gospodarczą na obszarze innego państwa członkowskiego (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 94; wyroki: z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-109/04 Kranemann, Zb.Orz. s. I-2421, pkt 25; z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie C-208/05 ITC, Zb.Orz. s. I-181, pkt 31).

- 34 Uregulowania krajowe, które uniemożliwiają pracownikowi będącemu obywatelem jednego z państw członkowskich opuszczenie swego kraju w celu wykonaniu jego prawa do swobodnego przemieszczania się lub zniechęcają go do tego, stanowią ograniczenie tej wolności, nawet jeśli mają zastosowanie bez względu na przynależność państwową pracowników, o których chodzi (ww. wyroki: w sprawie Bosman, pkt 96; w sprawie Kranemann, pkt 26; w sprawie ITC, pkt 33).
- 35 Należy stwierdzić, że uregulowanie takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którym obiecujący gracz, który po zakończeniu okresu szkoleniowego jest zobowiązany do zawarcia pierwszej umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem, który go wyszkolił, ryzykując w przeciwnym wypadku zapłatę odszkodowania, może zniechęcić tego gracza do wykonania przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się.
- 36 Nawet jeśli prawdą jest, że takie uregulowanie nie uniemożliwia z formalnego punktu widzenia zawarcia przez tego gracza umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, co podnosi Olympique Lyonnais, czyni ono jednak wykonanie tego prawa mniej atrakcyjnym.
- 37 W konsekwencji uregulowanie to stanowi ograniczenie swobodnego przepływu pracowników, zagwarantowanego wewnątrz Unii zgodnie z art. 45 TFUE.

W przedmiocie uzasadnienia ograniczenia swobodnego przepływu pracowników

- ³⁸ Można zezwolić na działanie będące przeszkodą dla swobodnego przepływu pracowników wyłącznie w przypadku, gdy działanie to realizuje słuszny, zgodny z traktatem cel i jest uzasadnione nadrzędnym względem interesu ogólnego. W takim przypadku działanie takie musi być ponadto właściwe dla zapewnienia realizacji tego celu i nie może wykraczać poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia (zob. w szczególności wyrok z dnia 31 marca 1993 r. w sprawie C-19/92 Kraus, Rec. s. I-1663, pkt 32; ww. wyroki: w sprawie Bosman, pkt 104; w sprawie Kranemann, pkt 33; w sprawie ITC, pkt 37).
- ³⁹ Jeżeli chodzi o sport zawodowy, Trybunał miał już okazję stwierdzić, że biorąc pod uwagę znaczącą wagę społeczną działalności sportowej, a w szczególności piłki nożnej w Unii, za słuszny należy uznać cel polegający na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy (zob. ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 106).
- ⁴⁰ Aby zbadać, czy system, który ogranicza prawo do swobodnego przepływu tych graczy, jest właściwy dla zapewnienia realizacji tego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia, należy wziąć pod uwagę, jak podnosi rzecznik generalna w pkt 30 i 47 swojej opinii, cechy szczególne sportu w ogólności, a piłki nożnej w szczególności, jak również ich funkcje społeczne i wychowawcze. Znaczenie tych elementów potwierdza ponadto fakt, że zostały one wymienione w art. 165 ust. 1 akapit drugi TFUE.
- ⁴¹ W tym kontekście należy przyznać, że jak orzekł już Trybunał, perspektywa otrzymania odszkodowania za szkolenie może zachęcać kluby piłki nożnej do poszukiwania talentów i zapewniania szkolenia młodych graczy (zob. ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 108).

- 42 Zyski z inwestycji dokonanych przez kluby szkoleniowe w tych celach charakteryzuje ich niepewność, ponieważ kluby ponoszą wydatki związane ze szkoleniem wszystkich rekrutowanych przez nich młodych graczy, których w konkretnych przypadkach szkolą przez wiele lat, podczas gdy jedynie część tych graczy podejmuje po zakończeniu swojego szkolenia karierę zawodową, czy to w ramach klubu który ich wyszkolił, czy to w innym klubie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 109).
- 43 Ponadto koszty związane ze szkoleniem młodych graczy zostają co do zasady zrekomensowane tylko w części przez zyski, które klub szkoleniowy może uzyskać w okresie szkolenia dzięki tym graczom.
- 44 W takich warunkach kluby szkoleniowe mogłyby zostać zniechęcone do inwestowania w szkolenie młodych graczy, gdyby nie mogły otrzymać zwrotu sum wydanych na ten cel, w przypadku gdy po zakończeniu szkolenia gracz zawiera umowę w charakterze zawodowego piłkarza z innym klubem. Jest tak w szczególności w przypadku małych klubów szkoleniowych, których inwestycje w nabór i szkolenie realizowane na poziomie lokalnym mają znaczącą wagę dla zrealizowania funkcji społecznej i wychowawczej sportu.
- 45 Z tego wynika, że system przewidujący zapłatę odszkodowania za szkolenie, w przypadku gdy młody gracz podpisuje po zakończeniu swojego szkolenia umowę w charakterze zawodowego piłkarza z innym klubem aniżeli klub, który go wyszkolił, może co do zasady zostać uzasadniony celem polegającym na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy. System ten musi jednak być efektywnie w stanie doprowadzić do osiągnięcia tego celu i być w stosunku do niego proporcjonalny, przy należyтым uwzględnieniu kosztów poniesionych przez kluby w związku ze szkoleniem tak przyszłych graczy zawodowych, jak i tych, którzy nigdy takimi nie zostaną (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bosman, pkt 109).
- 46 Jeżeli chodzi o uregulowanie takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, to z pkt 4 i 6 niniejszego wyroku wynika, że charakteryzuje je zapłata

na rzecz klubu szkoleniowego nie odszkodowania za szkolenie, lecz odszkodowania z tytułu naruszenia przez danego gracza obowiązków umownych, którego kwota jest niezależna od rzeczywistych kosztów szkolenia poniesionych przez ten klub.

- 47 Otóż, jak wskazał rząd francuski, zgodnie z art. L. 122-3-8 kodeksu pracy wysokość tego odszkodowania nie jest obliczana stosownie do kosztów szkolenia poniesionych przez klub szkoleniowy, lecz stosownie do całokształtu szkody poniesionej przez ten klub. Ponadto, jak podniósł Newcastle UFC, wysokość odszkodowania jest określana na podstawie oceny kryteriów, które nie są znane z wyprzedzeniem.
- 48 W tych okolicznościach perspektywa uzyskania takiego odszkodowania wykracza poza to, co jest konieczne dla wspierania naboru i szkolenia młodych piłkarzy i sfinansowania tych działań.
- 49 W świetle całokształtu powyższych rozważań na przedłożone Trybunałowi pytania należy odpowiedzieć, że art. 45 TFUE nie stoi na przeszkodzie istnieniu systemu, który aby zrealizować cel polegający na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy gwarantuje klubowi szkoleniowemu odszkodowanie, w przypadku gdy młody piłkarz podpisze po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że omawiany system jest w stanie zagwarantować realizację wskazanego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.
- 50 Dla zagwarantowania realizacji tego celu nie jest konieczne uregulowanie takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którym obiecujący gracz, który po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego podpisze umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego,

ryzykuje zasądzenie odszkodowania, którego wysokość jest obliczana bez związku z rzeczywistymi kosztami szkolenia.

W przedmiocie kosztów

- ⁵¹ Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 45 TFUE nie stoi na przeszkodzie istnieniu systemu, który aby zrealizować cel polegający na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy gwarantuje klubowi szkoleniowemu odszkodowanie, w przypadku gdy młody piłkarz podpisze po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że omawiany system jest w stanie zagwarantować realizację wskazanego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.

Dla zagwarantowania realizacji tego celu nie jest konieczne uregulowanie takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie

z którym obiecujący gracz, który po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego podpisze umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, ryzykuje, że zostanie od niego zasądzone odszkodowanie, którego wysokość jest obliczana bez związku z rzeczywistymi kosztami szkolenia.

Podpisy